

Guido Guidi legt de weemoed van zijn moederland vast

Italië is een oude vrouw

Al 45 jaar lang fotografeert Guido Guidi de tijd, het verloop ervan en het eroderende effect op Italië, zijn moederland in verval. Zijn werk is nu te zien in Brussel. **STEFAN VAN THUYNE**

verlichte vlak op de muur verschijnt en verdwijnt de schaduw van een boom. Tijd en licht wijzigen de ruimte, of althans de aanblik ervan.

Guidi verwijst daarmee naar de camera obscura, de donkere kamer waarin een lichtbundel via een opening een omgekeerd beeld werpt op de tegenoverliggende wand, maar ook naar het lineaire perspectief, dat in 1435 door Leon Battista Alberti werd uitgelegd aan de hand van een venster dat naar buiten kijkt. Dat laatste verklaart meteen ook waarom Guidi, die al sinds zijn studententijd gefascineerd is door het perspectief, graag ramen van binnen naar buiten fotografeert.

Verweerde gevels

Toen de Royal Academy of Arts in Londen afgelopen voorjaar een tentoonstelling wijdde aan de mysterieuze schilder Giorgione, ging zijn 'La vecchia' al snel met de meeste aandacht lopen. The Guardian boog zich uitvoerig over het ongewone schilderij van de armelijke, oude vrouw, dat alle conventionele stijlelementen van de Italiaanse renaissanceportretten bevatte - de pose, het licht en de delicate borstelsvoets - maar tezelfdertijd liet zien dat die conventies leugens waren. 'Werkelijkheid is verval. Tijd is dood', schreef de Britse krant.

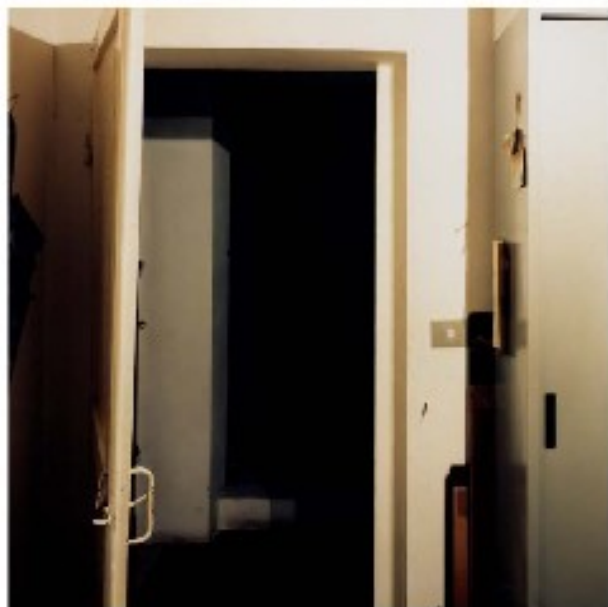
Dat de tijd niets of niemand ontziet, is misschien wel het belangrijkste thema in het oeuvre van Guidi. Het verstrijken van de tijd laat zich niet alleen voelen in de sequenties en de herhalingen, of in het spel met licht en schaduw. Het is ook zichtbaar in de vele verweerde gevels waarop Guidi zijn lens richt en waar erosie een ulterst langzame, bijna vloeibare afdruk achterlaat. In de afbladderende verf en de aangevroten stof, die met een grootformaat-camera bijzonder tactiel en in melancholisch kleuren worden vastgelegd.

Robert Adams stelde ooit dat een goede landschapsfoto iets geografisch, iets metaforisch en iets autobiografisch biedt. Guidi gaat helemaal akkoord met zijn Amerikaanse generatiegenoot. Alleen zou hij de term 'metaforisch' vervangen door 'zinspeleend', vertrouwde hij me enkele jaren geleden toe. Breder uitzoomend op het stedelijke landschap en zijn bewoners, baden zijn beelden in de filmische sfeer van het Italiaanse neorealisme. Daarin toont Guidi zich op zijn weemoedigst. Italië is de oude vrouw op het schilderij van Giorgione.

Dat de tijd niets of niemand ontziet, is misschien wel het belangrijkste thema in het oeuvre van Guidi

Col tempo. Nog tot en met 11 december in Fondation A Stichting Brussel

★★★★

'La vecchia' van Giorgione. © Galerie dell'Accademia, Venetië

Twee foto's vormen het vertrekpunt van de tentoonstelling. Op het linkse beeld, dat dit jaar werd gemaakt, zien we een blad-zijde uit een notitieboekje met een schets van de oude vrouw in 'La vecchia', een werk dat de Italiaanse renaissance-schilder Giorgione rond 1506 maakte. Het is met plakband op een wit schrijfbord vol aantekeningen gekleefd. Een lijn van rode stiften verbindt enkele punten in de tekening en neemt zo de vorm van een bliksem-schicht aan. Horizontale, genummerde lijnen suggereren aandacht voor lagen in het werk. In het schilderij, en dus ook in de schets ervan, hoort de vrouw een papertje vast met daarop de woorden 'Col tempo'. Letterlijk: met tijd.

Rechts hangt een vierkante zwart-witfoto uit 1973 van een eenvoudig huis in San Cristoforo. Het licht dat op het zadeldak valt, tekent een schaduw op de bleke muur die eveneens het beeld van een bliksem oproept. Het doet denken aan de Amerikaanse gevels van Walker Evans, die een grote invloed had op Guidi, maar dan sober. Aan de schuren van William Christenberry, maar dan in zwart-wit.

Donkere kamer

Voor Guidi, die zowel een opleiding architectuur als industrieel ontwerp volgde, is fotograferen in de eerste plaats een lenisproces. Een manier om dichtert tot iets te komen en het beter te begrijpen. Een manier ook om verbanden te leggen.

In 1983 maakte de bedachtzame fotograaf een korte kleuren- en zwart-witreeks in een lege kamer in Preganziol, met vier maakte muren en twee vensters die kruislings tegenover elkaar staan en het licht binnenlaten. In een serene beeldsequentie zien we het binnenvallende licht langzaam opschuiven langs de klamme wand. In het

(van boven naar onder): erosie op een gevel in Cesena (1980), inrij in het huis van Guidi in Rontia (2016) en een beeld uit de sequentie in Preganziol (1983). © Guido Guidi